

Ders 16

LESSON 16

Doğruluk Yolu

THE WAY OF RIGHTEOUSNESS

Babil Kulesi

THE TOWER OF BABEL

Yaratılış 10, 11

Dinleyici dostlarımız, size esenlik olsun.

Ön gördüğü doğruluk yolunu herkesin anlamasını ve bu yola boyun eğmesini isteyen ve O'nun ile sonsuza kadar gerçek esenliğe sahip olmasını arzulayan esenlik Rabbi Tanrı'nın adı ile sizleri selamlıyoruz. *Doğruluk Yolu* programınızı sunmak üzere bugün de sizler ile beraber olabildiğimiz için mutluyuz.

Son programımızda, Tanrı'nın peygamberi Nuh hakkındaki çalışmamızı tamamladık. Tanrı'nın kötülükleri nedeni ile Adem'in çocuklarını bir tufan aracılığı ile nasıl silip yok etmeyi amaçladığını gördük. Nuh, Tanrı'nın sözüne inanan kişiler için bir sığınak olacak olan gemiyi inşa ederken **Tanrı, günahkarlara tövbe etmeleri için** yüz yıl süre ile zaman tanıdı. Ama yine de, Nuh'un ve ailesinin dışında hiç kimse günahından dönmedi ya da Rab Tanrı'nın mesajına inanmadı. Böylece, sonunda, **adil ve sadık olan Tanrı, söz verdiği yerine getirdi.** Geminin kapısından girerek gemiye binmeyen herkesi silip yok etti ve gemiye binen bir kaç kişiyi ise kurtardı.

Bugün Yaratılış kitabını incelemeye devam edeceğiz ve **Nuh'un zamanını izleyen dönemde** neler olduğunu öğreneceğiz. Nuh ile ilgili konuşmalarımızda, onun **Sam, Ham ve Yafet** adlarında üç oğlu olduğunu söylemiştik. Kutsal Yazılar bize, **dünyadaki tüm insanların** bu üç adamdan geldiklerini gösterirler. Sam, Yahudilerin ve Arapların babasıydı. Afrika ve Çin halkının çoğu, büyük olasılıkla Ham'ın soyundandırlar. Avrupalılar, Yafet'in soyundan gelirler.

Ulusların orijini konusundaki bilginizi genişletmek isterseniz, Tevrat'ın ilk kitabının onuncu ve on birinci bölümlerini inceleyebilirsiniz. Ancak yine de bugünkü dersimizde, Nuh'un Sam, Ham ve Yafet adlı üç oğlunun öyküsü ile ilgili yalnızca tek bir şeyi açıklamak için zamanımız var. Açıklayacağımız şey şu: **Sam**, dünyaya gelecek olan **Kurtarıcının soyunda** bulunması için seçmiş olduğu biriydi. Kutsal Yazıların, Sam'ın soyunun öyküsünü daha yakından izlemelerinin nedeni budur. Hem Tanrı'nın peygamberlerinin hem de dünyanın Kurtarıcısının geldiği soy, Sam'ın soyudur.

Böylece, yeryüzündeki tüm insanlar Nuh'un üç oğlunun soyundan geldiler. Siz ve ben, tüm Senegal halkı, Gambia, Mauritania ve tüm Afrika'da yaşayanlar ve aynı zamanda dünyada yaşayan tüm diğer halklar – bugün yaşayan herkes Nuh'un soyundan gelirler. Bu neden ile bugün burada olmamızın nedeninin Nuh'un Tanrı'ya inanması ve ailesini

kurtarmak için bir gemi yapması olduğunu söyleyebiliriz; çünkü Nuh ailesini tufandan kurtardığı zaman, aynı zamanda onlar ile birlikte sizi ve beni de (imha edilmekten) kurtardı.

Tanrı, şu sözleri ile Nuh'u ve oğullarını bereketledi: “*Verimli olun, çoğalın ve yeryüzünü doldurun!*” (Yaratılış 9:1) Böylece tufandan yüzlerce yıl sonra yeryüzünde bir kez daha pek çok insan yaşamaya başladı. Ve **dünya** tekrar **günah tarafından bozulmaya başladı**. Nuh'un ve oğullarının Adem'in soyundan geldikleri için doğuştan günahkar olduklarını daha önce görmüştük. Gemiye bindikleri zaman, Adem'den miras aldıkları **günahlı doğaları** da onlar ile birlikte gemiye bindi. Ve gemiden dışarı çıktıkları zaman, hala yüreklerinde bulunan **günahın kökü** ile gemiden dışarı çıktılar. Tufan, insanın günahkar konumunu değiştirmede. Wolof atasözünde söylendiği gibi:”Bir sıçan yalnızca yeri kazan başka bir sıçan doğurur.” (Türkçe karşılığı: “Cins, cinse çeker.” Bundan dolayı, dünyadaki tüm insanlar, doğuştan günahkar olmaya devam ettiler, çünkü hepsi Adem'in bir soyu olan Nuh'un soyundan geliyorlardı.

Büyük tufandan yüzlerce yıl sonra, Nuh'un soyundan gelenlerin çoğunun artık Tanrı ve O'nun isteği ile ilgilenmedikleri gerçeği üzücü, ama doğrudur. Ataları Şit, Hanok ve Nuh'un yaptığı gibi, **Tanrı'nın sözüne inanmadılar**. Tanrı'yı unuttular ve O'na kendilerine yaşam, soluk, güneş, yağmur ve yiyecek sağladığı için teşekkür etmediler. Tanrı'nın, onlara, Sadakatini hatırlatmak için bulutlara yerleştirmiş olduğu gökkuşağı belirtisine gelince, çoğu, gökkuşağının ne anlama geldiğini bile artık bilmiyordu. Tanrı Sözü'nün onlar ile ilgili olarak ne duyduğuna kulak verelim:

“Tanrı'yı bildikleri halde O'nu Tanrı olarak yüceltmediler, O'na şükretmediler, tersine, düşüncelerinde budalalığa düştüler; anlayışsız yüreklerini karanlık bürüdü. Akıllı olduklarını ileri sürerken akılsız olup çıktılar. Tanrı ile ilgili gerçeğin yerine yalanı koydular. Yaradan'ın yerine yaratığa tapıp kulluk ettiler. Oysa Tanrı, sonsuza dek övülmeye layıktır! Amin!” (Romalılar 1:21, 22, 25)

Kayın ve onun soyu gibi, Nuh'un soyunun çoğu, gerçeği gömmeyi ve kötülüğü izlemeyi seçti. Dinleri vardı, ama bu sahte bir dindi, çünkü Tanrı'nın ön gördüğü doğruluk yolu ile uyuşmuyordu. Tanrı'nın gerçek sözünü dinlemediler. Şeytan'ı dinliyorlardı.

Nuh'un ikinci oğlu Ham'dan doğan **Nemrut** adlı bir adam vardı. Nemrut, tufandan sonra yaklaşık beş yüz yıl yaşayan usta bir avcıydı. Adının anlamı *isyankardır*. Nemrut çok zeki biriydi, ama Tanrı'yı tanıımıyordu. Tanrı'nın sözünü önemsemedi ve Şeytan'ın, Kayın'ın ve Nuh'un kuşağının insanların yolunu izledi. Nemrut yedi büyük kent inşa etti ve dünyanın tüm insanların birlikte yaşayabilecekleri ve bir olabilecekleri **büyük bir kent** bina etmeyi tasarladı.

Nemrut ve onun ile birlikte olanların bina etmeyi tasarladıkları büyük kent ile ilgili olarak Kutsal Yazıların ne söylediklerini görmek için şimdi Yaratılış kitabının on birinci bölümünü okuyalım:

(Yaratılış 11) ¹ Başlangıçta **bütün insanlar aynı dili konuşur, aynı sözleri kullanırlardı.** ² İnsanlar doğuya göçerlerken Şinar bölgesinde bir ova bulup oraya yerleştiler. ³ Birbirlerine, ‘Gelin, tuğla yapıp iyice pişirelim’ dediler. Taş yerine tuğla, harç yerine zift kullandılar. ⁴ Sonra, ‘Kendimize bir kent kuralım’ dediler, ‘**göklere erişecek bir kule dikip ün salalım.** Böylece yeryüzüne **dağılmayız.**’”

Böylece, Adem oğullarının nasıl büyük bir kent ve göklere erişecek bir **yüksek kule** bina etmeyi tasarladıklarını görüyoruz. Bu yüksek kuleyi neden bina etmek istediler? Nemrut ve beraberindekiler, dünyada kendilerine ün yapma peşindeydiler. Güçlü olmak ve yeryüzüne dağılmamak için dünyadaki insanları tek bir yerde toplamayı planladılar. Ancak, yapmayı planladıkları şey Tanrı'yı hoşnut etmedi. Tanrı, Nuh'un çocuklarına yeryüzüne dağılmalarını söylemişti. İnsanı yaratan Tanrı, dünyadaki insanlar için neyin en iyi olacağını biliyordu. Ama Nuh'un soyundan olan pek çok kişi Tanrı'nın düşüncelerine değer vermiyorlardı. Onlar Tanrı'dan daha zeki olduklarını düşündüler. Şeytan'ın kendisi gibi, onların yürekleri de **Tanrı'ya karşı gurur ve isyan ile doluydu**. Ama Kutsal Yazılarda bize bildirilen şudur: *"Kendini yücelten alçaltılacak, kendini alçaltan yüceltilecektir."* (Matta 23:12) Ve *"İnsanların gururlandıkları ne varsa Tanrı'ya iğrenç gelir."* (Luka 16:15)

İnsanı yüceltmek ya da insanın kendi adı için ün yapmak istemesi, Tanrı'nın önünde **günah**'tır, çünkü **övgü ve yüceliğe layık olan yalnızca tek bir İsim** vardır. Bu da göğü ve yeri yaratan **Rab Tanrı'nın** Adı'dır. Kutsal Yazılar bu konuda şöyle der: *"Övünen, Rab ile övünsün! Kabule değer kişi kendi kendini tavsiye eden kişi değil, Rab'bin tavsiye ettiği kişidir."* (2.Korintliler 10:17, 18)

Ama Nemrut'un zamanında Adem'in çocuklarının çoğu, Rabbe saygı duymuyorlardı. Tanrı'ya ve O'nun sözüne ihtiyaçları olmadığını düşündüler; kimsenin onlara bir şey anlatmasını gerekli görmediler. **Bir bağımsızlık ve isyan ruhu tarafından** yönetildiler. Bu aynı tutum, Adem'in çocuklarının yüreklerinde günümüze kadar gelmiştir. Aynı tutumu küçük çocuklarda bile kollarını küstah bir tavır ile kaldırıp, "Hayır, yapmayacağım!" dedikleri zaman görebiliriz. (Woloflarda inatçı bir reddediş ifadesi). Ve bu aynı isyan ruhunun daha da fazlası yetişkinlerde bulunur. Evlerde ve dünya uluslarında görülen bu çekişmenin nedeni nedir? "Ben kendi kendime bakabilirim. Benim geleneklerim en iyisi. Benim dinim benim için yeterince iyi. Benim mezhebim doğru. Benim insanlarım en üstün. Benim kabilem en akıllısı. Benim adım en önemlisi. Benim şeylerim! Benim isteğim! Benim işlerim! Benim param! Benim! Benim! Benim!!! İnsanoğlu nasıl da ben-merkezlidir! Herkes kendi çıkarları ile ilgilenir. Bu, benliğe öncelik veren bağımsızlık ruhu, dünyanın çekişme, kavga ve savaşlar ile dolu olmasının nedenidir. Ama **Tanrı, böyle bir ruhtan nefret eder**. Çünkü yalnızca O'nun adı yüceltmeye layıktır. Bu neden ile Tanrı, Sözü'nde şöyle der: *"Rab benim; adım budur! Yüceliğimi bir başkasına vermeyeceğim!"* (Yeşaya 42:8)

Ama her şeye rağmen, göklere erişecek bir kule yapmaya başlayan kişiler Tanrı'nın yüceliği ile ilgilenmediler. Onlar yalnızca kendi yüceliklerinin peşindeydiler. Yaratıcılarının Adı'na gereksinme duymadılar, bu Adı hor gördüler. O zaman yaşayan insanlar elbette dindar kişilerdi, ama **Tanrı'nın sözünü önemsemediler**. Göklere kendi yolları aracılığı ile ulaşabileceklerini düşündüler. Düşünün! Tufandan yalnızca beş yüz yıl sonra insanlar tekrar kendi yollarına döndüler ve onlara yaşam ve soluk veren Rabbi önemsemediler. Aynı, yıkandıktan sonra gidip çamurda yuvarlanan bir ata benziyorlardı! (Bakınız 2.Petrus 2:22) İnsanın yaşamını Tanrı'dan ve O'nun Sözü'nden ayrı yaşamak istemesi ne kadar da ahmakça ve kötü bir davranış!

Bu durumda Tanrı ne yaptı? Yaratıcılarından bağımsız yaşamak isteyen insanın planını görmezlikten mi geldi? Hayır, görmezlikten gelmedi! Tanrı'nın ne yaptığını dinleyin. Kutsal Yazılar şöyle der:

(Yaratılış 11) ⁵ *Rab, insanların yaptığı kent ile kuleyi görmek için aşağı indi. ⁶'Tek bir halk olup bunu yapmaya başladıklarına göre, düşündüklerini gerçekleştirecek, hiç bir engel tanımayacaklar' dedi. ⁷'Gelin aşağı inip dillerini karıştıralım ki, birbirlerini anlamasınlar.'*

⁸Böylece Rab onları yeryüzüne dağıtarak kentin yapımını durdurdu. Bu nedenle kente Babil adı verildi. ⁹Çünkü Rab bütün insanların dilini orada karıştırmış ve onları yeryüzünün dört bucağına dağıtmıştı.”

Böylece Tanrı'nın kendi yücelikleri için büyük bir kent bina etmeye başlayan Nemrut ve diğerlerinin kurmuş oldukları planı nasıl bozduğunu görüyoruz. O zamana kadar dünyadaki herkes aynı dili konuşurdu. Ama o gün, **Tanrı**, bundan böyle birbirlerini anlamamaları için **onların dillerini karıştırdı**. Tanrı'nın, Nuh'un soyuna, 'yeryüzünü doldurmalarını'; dünyanın her köşesine yayılmalarını buyurmuş olduğunu hatırlayacaksınız. Ama Nemrut ve izleyicileri, her şeyi kendi düşüncelerine göre yapmak istediler ve dünyadaki tüm insanları tek bir yerde toplamayı amaçladılar. Tanrı, bu niyetlerini onlara yeni diller vererek bozdu. **Tanrı**, işte onları bu şekilde **tüm yeryüzüne dağıttı**. Bugün dünyada yüzlerce ulus ve binlerce dilin var olmasının nedeni budur.

Tanrı, dünyanın dillerini karıştırarak kesinlikle tam ve eksiksiz bir iş yaptı. Yalnızca Senegal'de konuşulan dil sayısını düşünün! Ah, Tanrımız ne kadar da büyüktür! Her Şey Gücü Yeten Tanrı'ya karşı olup da başarılı olabilecek hiç kimse olamaz! “Bir yumurta bir kaya ile güreşmemelidir!” (Wolof atasözü – Türkçe'deki karşılığı: “Haddini bilmek”) İnsan Tanrı ile “güreşmeyi” denedi ve kaybetti. İnsanın Tanrı'ya karşı isyan ederek bina etmeye çalıştığı bu kentin adını biliyor musunuz? Evet, kentin adı **Babil'dir**. Babil, *kargaşa* sözcüğünü çağırıştırır. Tanrı'dan ve Sözü'nden uzak bir yaşam yalnızca **kargaşadır!**

Babil kentinin ve kendi adlarına ün kazanmaya çalışan insanların öyküsü budur. Bizler de Babil halkına benziyor muyuz? Hiç kendimizi yücelttiğimiz oluyor mu? Tanrı bize, böyle yapmanın **günah** olduğunu söylüyor. Dinleyici dostum, **yüceltmeyi arzuladığın isim kimin ismi?** Kendi ismin mi? Bir insanın, belki de bir dervişin (Kuzey Afrika'da Tanrı adamı sayılan din önderi) ismi mi? Ya da **Rab Tanrı'nın** ve yalnızca O'nun adını yüceltmeyi mi arzuluyorsunuz? Kimin övgüsünü (teşekkürünü) arıyorsunuz? İnsanın övgüsünü mü? Yoksa **Tanrı'nın** övgüsünü mü arıyorsunuz? Kesin olan bir şey vardır ve o da şudur: insanlardan gelen övgü gelip geçicidir, ama Tanrı'dan gelen övgü sonsuza kadar kalıcıdır. Tanrı Sözü şöyle der: “*İnsan soyu ota benzer, bütün yüceliği kır çiçeği gibidir. Ot kurur, çiçek solar, ama Rabbin sözü sonsuza kadar kalır.*” (1.Petrus 1:24)

Rabbin Kendisinin söylediği şu sözü dinleyin:

“*Bilge kişi bilgeliği ile, güçlü kişi gücü ile, zengin kişi zenginliği ile övünmesin. Dünyada iyilik yapanın, adaleti, doğruluğu sağlayanın, Ben Rab olduğumu anlamak ile, ve beni tanımak ile övünen övünsün. Çünkü Ben bunlardan hoşlanırım' diyor RAB.*” (Yeremya 9:23, 24)

Tanrı isterse, bir sonraki programımızda, başlangıçtan şimdiye kadar çalışmış olduğumuz her şeyi gözden geçireceğiz. Tanrı, Sözü'nü hatırladığınızda sizi bereketlesin.

“*Kabule değer kişi kendi kendini tavsiye eden değil, Rab'bin tavsiye ettiği kişidir.*” (2.Korintliler 10:18)